

Caveehouder

Laatst kwam ik Nico tegen in de stad, op de Gedempte Turfhaven. „Dat is een specht”, sprak hij als begroeting. En verdomd, in een plataan zat een specht. Een echt Nicomoment.

In de jaren negentig schreef ik een portret van Nico, voor het Noordhollands Dagblad. Caveehouder, was de titel die ik voor hem bedacht. Ik sprak hem in Swaf, thuis en op zijn land bij de schapen. Dat deed ik natuurlijk niet zomaar, ik vond Nico een mooie vogel en ik wilde dat iedereen dat zou zien. De kroeg, dat is voor iedereen bekend terrein. Bij hem thuis lag een neergestorte Ierse band op de grond, waarvoor Nico in een grote pan witte bonen in tomatensaus stond te roeren. Op het land drongen de schapen zich aan ons op, volgens Nico brutale beesten, die je zo de sloot in duwen als je niet oppast. Zijn zorg voor de schapen is ontroerend, net als dat hele land van hem trouwens. Vraag maar eens hoe hij daar aan elektriciteit komt. Zijn liefde voor de natuur is mooi. Hij vertelt er verhalen over die bij je blijven. Zoals over de vrouw die een gewonde reiger wil helpen, waarbij het beest zo in paniek raakt dat hij 'POP!' een oog van die vrouw uitpikt. „Weten ze feilloos te vinden, zo'n zachte plek”, aldus Nico, die eerder al vertelde dat hij een gewonde reiger vond en hem hielp, maar niet na eerst zijn loodzware jas over hem heen gegooid te hebben. Nico heeft beide ogen nog.

In zijn strijd tegen het rookverbod reisden we naar Den Haag, alwaar Nico gehoord zou worden door een commissie, die de minister zou adviseren. Over of dat nou wel kon, roken in z'n klein café. Het deed me denken aan de verdediging die Nico voerde voor de commissie voor bezwaar- en beroepschriften in Hoorn, toen zijn kroeg wegens ontregeling op Lappendag dicht moest. Nico voerde zijn eigen verdediging en deed dat gehuld in een motorjas die zo groot was dat je er een roedel wolven in kon laten overnachten. De commissie was onder de indruk van de jas, niet van de argumenten. Swaf ging een jaar dicht op Lappendag.

Maar goed, wij naar Den Haag. Ergens bij Obdam zien we een beest in het weiland liggen dat Nico onmiddellijk herkent als een stier. „Die is dood”, zegt hij, turend, met enige twijfel in zijn stem. Het beest ligt inderdaad voor lijk, maar de trein gaat snel. De zitting in Den Haag is ontluisterend van simpelheid. Tijdens de terugreis valt de duisternis, maar we hopen toch nog iets over het wedervaren van de doodgewaande stier te ervaren.

Wanneer we Hoorn naderen is daar ineens het weiland dat we zoeken. De stier staat fier op vier poten in de grijsblauwe schemering. Een mooi moment, voor een caveehouder.

JAAP STIEMER